

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 310-1

12

زنگنه

11-310

ספר

קול יעקב

אשר נשמע קולו כבואו אל הקדש בדרשותיו יקדים
מפניו אשר בטוב בו פרו עץ הדור בכתי כנסיות
וכתי מדרשות כל פרו קדש הלולים ויעקב איש תם
יושב אהלים ה' החכם השלם הרב הכולל כמהרר
יעקב קאפיל-מרגלית בן הגאון הרב
הגדול כמהרר **צבי** מרגלית ז"ל
מקן ולאדמירא שחבר זה

הדרוש בכמיצה רכה

בעזרת אלהא

רכה:

בויניציאה

והונה בעון קארן עז הרב המחבר לרו

סנת תחי נפשי

ותהלך:

Apresso l' Illustris. & excell. comisaria
Vendramina.

Per Antonio Rizzini.

הקדמה

מכל מלמי השכלתי

יריך עשוני ויכוננוני

עשיתי משפט וצדק בל תניחני רחמיך רבים ה' במשפטיך חייני

קראתיך הושעני גל עיני ואביטה ומצרותי הצלני

ברוך אתה ה' חקך למרני לך אני הושעני

להי נא חסדך לנחמני תבא תחנתי לפניך כאמרתך הצלני

למפורסמות

אין צריך לדאוג כי טלטולי דגפרא קשא מדאיתתא וכפרע כי הטו אותי
 קורות הזמן הגוזה הכענה הבא עלינו על ארץ פולוכיית אשר קלנו דון
 שמים עלינו אשר למרוב ואשר לרעב לרעב ואשר לשכי לשכי כל
 המאור בפסוק קשה מכלם כי בשבוי כולא התנהו וכו' ואכי בתוך הגולה ששנו אותי ואת בני
 ואת בני והולוכו אותנו בגולה ככלות של ברזל כמו בכבר רגלי והמעו אותי ואת בני ומשפחתי
 ומכות אבי ומארח מולדתי אל ארץ אחרת כיום הזה כי גדשוני מהסתפח ככאלת קדושים אמרתי
 בלבי מתוך בביתי מי אתי מי למחוסק למענו לי מולי בשמי' ופרוש ככפיו וקחני ימשי ממים רבים
 כי מי לי בארץ ככריה למחסה ולמחוסר לי מי ומיני לי מעיר לעוור כרע כאח לי חשכתי דרכי
 אמרתי אלכה לי אל הגדולים אשר בת להם להוכיח ממסגד אסיר והאל שכרא את העולם ככדקה
 הוא יוציא אותי מן השביה כי הוא טכה לכל הסבות וכתן אותי לרחמים לפני אכשי סגולה חמה
 אכשי טע טוב אשר בארץ המה בדיכום בדיכום חסידים ככן של קדושים רחמים בני רחמים
 בק"ק קושטא לכתיבה וכפרע החכמים השלמים אשר הם עוסקים בתורה לילות וימים ועושים חסד
 עם בני ישראל הבתוכים ביד אדונים קשים ופדו אותי ושליו אהלם יהי שלום כחילם חיים עד
 העולם ומה כדבר ומה ככדק כי המר שדי לי כי כשאר לי לפני בשבות זכרון מדינה ואכינה
 אתי הולך ממדינה אל מדינה לקנות על ידי אש מועט ואם הרבה על אים הכדחים וקאוכדים ביד
 זדים אכזרים ובכל יום אלי מנפיש וכן בך ובין כך בעינתי דרש אחר על כמה הגדות כמו שזכרנו
 במד' וקצוע פ' עקב על פ' לאהבה ולדבק' בו דורשי רשומי' היו אמרים רבוך שתכיר מ"ס וזה העו'
 למוד הגדה שמתוך כך אתה מכיר את הק"ה ומתדבק אחריו אמר הק"ה אם עשיתם מה שזכרנו
 פעליכם אף אני אעשה מה שעלי וכו' וכפרע שאמר רבותינו ארבעה דרכין להודות מי שהיה
 חכנו כבית אסורים ונא יורדי הים והולכי מדברות וסולה שכתרפא על זה אמר חוקיה הולך מי
 חו' יודוך כי וכו' היו שצריך להכין למה אמר מי חו' יודוך כפי פעמים חו' ומהו כמובי היום וכו' מה היום
 מיומים' אמרם קדים הקדמה אחת אמרו רבותינו מי שהיה חולה וכתרפא במקלו לו כל עונותיו

הקדמה

ב

וכעשה כמו דיוק גמור: עוד מאתני בנמרא און העולם חסר משעה ושלשים דיוקים שאמר אשרי
 כל מוכילו ל' בנמטריא ששה ושלשים וגם ראיה לדבר ל' חכמו ושכילו על זה אמר חוקיה מי מי
 יודוך כי שני פעמים מי עולה ששה ושלשים כמוכי היום כי חוקיה ה' עה היה הולה וכתרפא וכמחלו
 לו כל עובותיו על כן אמר חוקיה מי מי יודוך כמוכי היום שאמר שעמדתי מחלונתי וכתרפאתי
 וכמחלו לי עובותי וככסתי בתוך לו דיוקים לכך אומר כמוכי מי ביום שכתרפ' שכמחלו לו עובותיו
 וכעשה דיוק גמור וקל' וגם אכי הצעיר שנתלמידים מה אכי וגם מי לבא עבד הלום ואון הלום
 שא לא מלכות ומאן מלכי דכנן ולהלכיש בטלית של ת' ונפרע שאכי עפר רגליהם של ת' אך
 ורק סהדי במרומים ועדי בשמים כי לא לכבודי ולא לכבוד בית אבתי עשיתי זאת

וכו' אלף כלי לקיים דברי חכמים ד' גרובין להודות ואבו הייתי בתוך

הגולה ואתן טבח והודאה לאל בורא עליה סהויא אותי מכור

הגרול הקסה ואכרע על ברכי לאל האומר לברתינו

די והאל יתברך טר הנבאות יגילנו משגיאות

וורנו מתורתו כפלאות מכל אות ואות

יועצ בלבנו אהבתו ויראתו

לעבוד אותו ברוך ה'

לעולם אמן

ואמן

קול יעקב

תחילים רחש לבי דבר טוב אומר אני מעשי למלך לשוני עט סופר מחירי

יש לי רשע לחם לבי כך תחילת המזל כשיוצא

להקשות למה לא אמר לחם לבי דברים טובים וגו' אומר אני מעשי למלך ולמי הוא קורא

מלך יכול לתרוץ על המלך ביוצא קטן פ"א

שמות הגבורים אשר היו לדוד יושב בשבת תחכמוני ראש השלישי

וכו מעורר חניתו על המאות הלל בפעם א' מאי קאמר א"ר אבחו

ה"קואלה שמות הגבורים אשר לדוד יושב בשבת בשעה שהיה דוד יושב

בישיבה לא היה יושב ע"ג כרים וכו' אלא ע"ג קרקע וכו' אמרי ליה ליתני מר

אבר יסובסות ולא קבל עליה ותחכמוני אמר לו הק"ב הואיל והשפלת

עצמך תהא כמוני שאני גזור גזרת למעלה ואתה תבטל למטה וכו'

ידוע הוא שהקדיק מוטל ביראת אלהים למה כי האדם נחמיו כי הכל כידו שמים חוץ מיראת

שמי' ובשבת זה קרא האדם כשעשה רצונו של הק"ב קרא דיק ובדיק הוא יסוד עולם

כלומר מנין על ד' פנות העולם וכדק הוא בוטרוקין ל"פון ד' רוס ימ"ה קד"מה שהם ד' פנות העולם

ובדיק מנין על ד' פנות העולם כמ"ה ר"ל כל העולם כלו כוון בשביל חביבא בני וחביבא בני די לו כקב

חרוכין מע"ש לע"ש ונריך להבין מהו זה שאר"י לו כקב חרוכין מע"ש לע"ש וכי מה רוצה להודיענו

כקב של חרוכין או יותר וכו' ור"ע

הנשמה של האדם אפילו דיק גמור נריך לבא בגלגול ג"פ כמו שאמר איוב הן ופעל אל פעמים

שלש פעם גבר אמרו בעלי הקבלה בשביל מה אדם מתגלגל ג"פ פעם אחד כנגד ייחוד שני

אדם לייחד שמו של הק"ב בשמע ישראל כל חס ויוס בלב תמים בקדושה גדולה ופעם שנית

בשביל ברכה שקייב אדם לומר ק' ברכות ככל יום ופעם ג' בשביל קדושה שני

ק"ק וזה הסוד של ס"ב עולה ג' שמות אהיה הויה אהיה וזהו סוד יעבכו ב"ס קראו ר"ת י"ב

וג"כ י"ב בוטרוקין ייחוד ברכה קדושה ועל זה העולם קיים ומנאמי כתו בש קבל' שר חביבא כבר בא

בגלגול וקוי' הייחוד שהו' ייחוד קדושה שכלל שני קדושה גדולה להשיב הייחוד בו מי שהשיג הי' חו'

בקדושתו הוא חסיד גדול וכבר קיים חביבא הייחוד עכשוו בא בפעם שני לתקן קדושה וברכ'

ולפ"י יבא' בת קול ואומר כל העו' כלו כוון בשביל חביבא בני וכו' שכבר קיים הייחוד ועכשוו בשאר לו

קדושה ברכה וזהו ק"ב של חרוכין קדושה ברכה בשביל שהוא מנין לעולם שלח יחבר ובשביל זה

אמר חרוכין מע"ש לע"ש כי העולם הזה דומה לע"ש וכו' כמ"ה ז' מי טערה בע"ש יאכל בשבת ודוק

ולכן אמר מרע"ה ועתה ישראל מה ה' שאל מועידך כי אס' ליראה על זה אמר הכניא יחזקאל ואתן

את בלתי באן מרעיתי אדם אתם

דרשו רבותי אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם בשם הרב של צפת מוכ"כ הרא"ש

המקובל איש לאי ע"ה הקשה ואמר למה אמ' הכניא ע"ה בכבודו אדם אתם הלא בזה הגלגל

המור א"ה מושלים עליכו ואכו אינן כחשבי' לפניה' בכני אדם וגם אמרו ר"ל אס הראשונים היו בני אדם

וכו וכיבד אמר הכניא ואתן את בלתי באן מרעיתי אדם אתם יע"ד הא"ה א"ה מספר שלו מ"ה"ס הויה

במלכות ג"כ עולה מ"ה בזמן שאדם עושה רצונו של מקום שם הויה על פניו והאדם יש לו שני עינים

כי אין אדם יכול לראו' כללן של העין לא בשחור הקעון שבעין השחור שבעין א' הוא יוד' השחור שבעין

ב' הוא יוד' עוליה עשירים וחוטם כתיים הוא ו"א הרי שעולה כ' אס"ה כחוכן שם הויה וזהו הסוד וראו

כל גנין הארץ כי שם ה' קרא ע"ה ויראו מורך כוננא הדיקום יש להם כלם אלהים על פניהם

כמו שמעיד הפסוק כי כללם אלהים ברא אותם והם שאמר כלב ויהושע סר כלם מעליהם וסר
אתנו וכו' רוצה לומר השם של היום אתנו רוצה לומר בפנינו והוא סוד ומוראכם ומתכם יהיה על כל
חיות הארץ וכו' יש להבין והלא כמה פעמים שמענו וראינו שהיה הודגת ואוכלת בני אדם ואיך
הק"ה אמר ומוראכם וכו' לא זה הענין שאמר המשורר ע"ה ואדם ביקר כל ילין במשל ככהמות
בדמיון הענין הוא כך יקר מן הק"ה נתן לאדם חלק כבוד ליראיו ולעושי רצונו שם הויה על פניו
זהו כללם אלהים בזמן שעושי רצונו של הק"ה שם הויה על פניו כמו שאמרנו וראו כל עמי הארץ וכו'
ומוראכם ומתכם וכו' אבל כשהוא מוצא סר כלם מעליהם והוא במשל לבהמה בפני הויה ובשכיל
זה הויה הורגת ואוכלת אותו בשכיל שהוא במשל כבהמה בשכיל שסר גילו של הק"ה מעליו על
הטאתו אשר הוא וזה שאמר המשורר אדם ביקר כל ילין כלומר ביקר של סקדוש ברוך הוא כשאין
אדם עושה רצונו הוא במשל כבהמה והויה אוכלת אותו ודוק : על זה אמר
יעקב אבינו ע"ה כשבאו השבטים ויאמרו זאת מצאנו הכר בא הכתובת בכך וכו' ויכירה ויאמר וכו'
חיה רעה אבלתהו טורף טורף יוסף וכו' ויאמר כי ארד אל בני אבל שאלה בריך להבין למה
אמר כי ארד אל בני אבל שאלה וגם למה אמר חיה רעה אבלתהו טורף טורף יוסף וכו' בשכיל
שהיה רעה אבלתהו בשכיל זה אמר כי ארד אל בני אבל שאלה ומה לי שהוא מת מעצמו או חיה
רעה אבלתהו אלא נראה לתרץ ולע"ל מצדו בשמואל י"ג כשהרג אבשלום שהיה מורד
באביו דוד ה"ה ורעה ליקח המלוכה מאביו וכו' והרג אותו ויאב כששמע המלך דוד כתיב וירג
המלך ויאמר בני אבשלום שבעה פעמים אמרו אל מלמד שהעלה דוד לאבשלום מן מדורות של
גהיכס שירד דוד בעצמו והעלה אותו מן מדורי גהיכס : עכשיו אומר יעקב אבינו בשכיל שהיה
רעה אבלתהו אם היה הוא בדין היה לו שם הויה על פניו כמו שאמר המשורר וראו כל עמי הארץ
וכו' וגם ומוראכם ומתכם וכו' אבל עכשיו שאומרים חיה רעה אבלתהו במשל הוא שם ושלום הוא
רשע ובשכיל זה חיה רעה אבלתהו ומוראכם אבי עכשיו לירד ולהוציא אותו מן הגהיכס כמו שעשה
דוד המלך עליו השלום שהוא העלה לאבשלום על זה אמר כי ארד על בני אבל שאלה ושאלה הוא
גהיכס שברך להוציא אותו לעולם הבא : וזהו סוד ענין טהא של ישראל
שעשו עגל במדבר וירא משה את העם כי פרוע הוא כי מתחלה קודם שהעגל בעגל היה שם של
הויה על כל אדם ואחד מישראל ולא היה שום אומה ולשון ולא חיה רעה שולטת בהם ואפי' מלאך
היוות שאל חרות על הלוואות חרות ממה וכו' אבל עכשיו ראה משה כי פרוע הוא לשון גלו כמו
ופרע את ראש האש ראה משה כי פרוע הוא שהלך הכל הקדש מעליהם שהוא שם הויה אבל ה"ה
ברחמו הקדים הרפואה למכה כמש' טרם מכה נין רפוא' פרח כי ה"ה בוס לאברהם שיעקוד את
יעקב כנו ע"ה המזבח בשכיל כשה"ה רוח אפרו של יוסף כבוד על בני המזבח מכש' בעונותיה של יש'
ואינו מוכיר עון העגל וצריך ביאור למה עקדת יוסף היא כפרה על עון העגל מצדו בזה
שאבות העולם תקנו מה שעות אדם הראשון שפגם בגד ה' וסודות עפר אש רוח מים באו אבות
העולם ותקנו אברהם תקן עפר שאמר ואכני עפר ואשר יעקב תקן אש שאל בעקידה וכו' יעקב
תקן רוח שאמר ורוח תשימו אמרו בווד' ל תקרו רוח אלא רוח וכו' משה תקן מים שאמר כי מן
המים חסיתיהו וכו' וכאז שהאבות תקנו וזה שעות א"ה משינו בגמרא תפלות אצות תקאסו וכו'
אברהם תקן תפלת שחרית שנאמר וישבם אברהם בבקר אל המקום וכו'
יעקב תקן תפלת מנחה שנ' ויצא יצחק לישון בשדה וכו' יעקב
תקן תפלת ערבית שנאמר ויפגע במקום וילן שם וכו' : וזהו סוד

קול יעקב

צריך ביאור להבין למה כן תפלת יצחק מנחה שהיה צריך ליקרא תפלת נהרים בשלמה
 תפלת אברהם לשון נופל על לשון וישכם אברהם בבקר בקר הוא שמרית בקרא שחר
 יצחק תקן ערבית לשון ערב אבל מנחה מה לשון מנחה היה צריך שיקרא אותה תפלה של מנחה
 תפלת נהרים כמו שאמר המסודר ערב ובקר ונהרים אטיסה וכו' נקדים הקדמה אחת בענין
 עקידת יצחק כשעה שהלך אברהם אבינו ע"ה לעשות רצון נוראו לעלות את יצחק לעולה תמימה
 ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הכה האש והעצים ואיה השע לעלה
 ויאמר אברהם אלהים יד' לו השע לעל' כיון קמאי מן קמאי וכל המ' הרגישו בלא הפסוקי זה או בקה
 זה או בכה כי או ולו דברי אלהים חיים ואני המודלדל בעיון סכלי ובעניות דעתי הקדמה אמרתי
 יצחקתי מה אמר יצחק לאברהם כי הפסוק אמר ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אביו מה שיה
 רונה יצחק מאברהם אביו וגם הפסוק שאמר ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אביו
 וגם מה השיב לו אברהם הנבי כיון וצריך נר ונר נר נר נר נר נר נר נר נר נר נר נר נר נר נר
 אחד מירושלם שאמר בדירושה יודע לידעי מן שמדת של אברהם הוא חסד כמו שמעיד הפסוק
 תקן אחת ליעקב חסד לאברהם ומדתו של יצחק הוא דין ועכשיו נשעת העקילה תפש אברהם
 מדת הדין לטוסו את בנו ויצחק פשע את נוארו ע"ה המונח ומפש מדתו של אברהם שהוא היה
 חסד רחמים גמורים וכתהפך מדתו של יצחק למדת של אברהם שהוא חסד ומדת אברה' למדת של
 יצחק שהוא דין על זה אמר הפסוק ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אביו עכשו אביו אביו כשכל
 שתפסתי המדת שלך ואתה בני שתפסת המדה שלי ויאמר הנבי כי בלמת כך הדבר ודוק
 ע"ד אחר בוכל לבד הענין שיצחק אמר לאביו ויאמר יצחק אל אברהם אביו כי אתה גדוק
 מה גדלו מעשיך שאתה עושה רצון נוראך בתום לבךך ויאמר אביו אתה גדול כדקתך
 יותר ממני שאתה פשע את נוארך ע"ה המונח כענין זה היו מתוכחים זה עם זה וק"ל אבל בענין
 האמת צריך לבד מעט ביותר אמרו בגמרא וגם רש"י אל הביא בע"ה תולדות יצחק בן אברהם
 אברהם הוליד את יצחק פי' רש"י המורה בל ויאמר לא תולדו יצחק רבה להודיענו תולדו של יצחק
 ולמה אמר אברה' הוליד את יצחק אמ' רש"י אל לפי שליבני הדור היו אומרים מאבימלך כתעבר שנה
 מה עשה הק"ה נר קלסתר כיון של יצחק דומי לאברה' והיו כולם אומרים אברהם הוליד את יצחק
 וכשכיל זה הפסוק מעיד אברהם הוליד את יצחק כשכיל ליבני הדור שלא יאמרו וכו' על זה אמר
 יצחק לאברהם ויאמר יצחק אל אברהם אביו מה אמר לו אביו לשון תמימה יש בעולם שאביו רונה
 לשחוט את בנו אמת שאתה עושה רצון קונך ואביו גם כן מוכן לעשו רצון קוניו כי ודע אביו שאתה
 אביו ואתה יודע שאביו בכך ממש אבל ליבני הדור יאמרו אם היה בנו לא היה שוקט אותו כובא עדין
 הוא מן יאמרו ליבני הדור אם היה בנו לא היה שוקט אותו והשיב לו אברהם ויאמר הנבי בלומ'
 תראה בקלסתר פני שלי ובקלסתר פניך שהם שוין ולא יאכלו לדבר ליבני הדור שאתה לא בני כי
 שכיבו שוין בקלסתר פנים על זה אמר הנבי בני ודוק

ל' ע"ג

כ"ג כ"ג

כ"ג כ"ג

ויאמר יצחק אל אברהם אביו הנח האש והעצים ואיה השע לעולה ויאמר
 יצחק אלהים יראה לו השע לעולה בני
 דרשו ר"ל אלהים יראה ואם לאו לעולה בני וצריך להבין למה של יצחק לאביו ויאמר הכה האש
 והעצים ואיה השע לעולה אלה יודע הוא שאמרו ר"ל ויהי אחר הדברים האלה ואלהים
 בנה את אברהם דרשו ר"ל אחרי שהיו מתוכחים יצחק ויסמעל זה עם זה ושמעאל אומר אני גדול
 ממך ואני משרתי כפשוטי אבותי אבני כשהמתי בן י' שנה אמר יצחק אתה מקרט עמך בקדוש

ה' באבר אחד אבל אלו הם ואמר לי הקצה לממור כל גופי על קדוש' שמו המיוס' אבי אעשה על זה
 אמר ויהי אחרי הדברים האלה הויכוח ששמע הקצה הדבר ליצחק עם ישמעאל שיצחק אמר אם
 ירבה הקצה לממור כל גופי וכפשי לשם שמים אחרי הדברים האלה והאלהים כסה את אברהם
 במזג מדרש ר"ל שיצחק היה יודע שהוא העולה ואיך שאל לאביו הכה האש והעצים ואיה השם
 לעולה וכו' וגב' מה השיב לו אברהם לאי' ראה לכתמה לעולה בני' באמת שמעתי מקבמי פולגויא
 ע"ה ה' יקום דמס' ש' מאמר אחד במ' פסחים אמרו לו להלל ר' שחזק ולא הביא בכין מצ' ש' מהו אמר
 ליה הלכה זו שמעתי ושכחתי וכו' למחר מי שפסחו תלמי תחוב לו הסכין כנמרו מי שפסחו גדי
 תחוב לו בין קרפיו וכו' וקצתו הם התוספו כיצד פסק הלל שביאו הסכין על העולה והלא אין
 משתמשו בקדשים ומרבו התוספות אין הקדמות והעולות מתקדשים חוץ לעורה עד שיביאו
 לעזרה במקום קדושה עכ"פ שראוי יצחק כמו שכתוב מעוד וקח אברהם את עמי העולה וכו'
 אמר יצחק לאברהם הכה האש והעצים והיה השם לעולה אם אבי קרבן אך אתה משתמש עמי
 שמת העצים עלי ואי' משתמשים בקדשים ויאמר אברהם אליהם וראה לו השם לעולה כני כלומר
 במקום קדושה אליהם הם נתקדש העולה אבל כבאן עדיון לא נתקדש העולה עד שיביאו אותה
 במקום קדושה ודוק. וילכו שניהם יחדיו שיצחק היה יודע שהוא העולה וגם אביו וק"ל.

וכחור לעבין הראשון ומצינו במדרש תכסומה בפרשת תולדות יצחק.

**אמר בשעת שנת עברה שרה כיון שנלקחה שרה לבית פרעה ולבית
 אבימלך היתה בלבו של אברהם על שרה בשבול זרה עשה הק' כה
 קלסתר פנים של יצחק דומים לאברהם.**

וצריך לסיכין הדברים שתימה גדולה היא על אברהם בעיני כל השומעו שא"ל ע"ה היה ראש
 לכנאים מי לכו גדול באברהם שקיים כל התורה בלה והיה נביא מן ה' ולמה היה בלכו
 על שדה מים שכל קחה שרה לפרעה ולאבימלך וגם המורה ומעלה על שרה אימנו של כנעו כה
 כמו שאל וינעו ה' את פרעה כנעם גדולים וכו' ובאבימלך ג' כתיב ואבימלך לא קרב אליה וכו'
 בי עבר עבר ה' וכו' וכינר אמר המדרש שיהיה בלכו של אברהם על שרה וגם ליכני הדור לא היו
 יודעים כל מה שאורע לפרעה ולאבימלך על דבר שרה וכו' אלא בר' לתרץ ע"ד שיש בדיון הסוטה
 שאומר ואם לא כנעמה האש' וכו' הורה היא וקצתה וכו' וזע' וגם ככה היתה אומרת אם ראה
 תראה במוכרת אבני ממחר את עבתי וכו' כמו שפי' ר"ל פי' רבותיו וכו' וקצתה וכו' וזע' אם היא
 בעקרה או אילונית ופתה ה' את רחמה ויהיו לה בנים מאחר שיבא עוקרה וכו' וזה יאמרו
 ליכני הדור מאבימלך בתעבר שרה ר"ל לא זכותו של אברהם עשה זה שהיה לשרה בנים כי בשבול
 שנסתרה עם פרעה ואבימלך בדיון הוא שהיה לה בנים כמו שמעיד הפסוק וקצתה וכו' וזע'
 וגם לאברהם היה בלכו של זכותו כולד יצחק כי אם זכותו של שרה בשביל ההסתרת שבסתרת
 עם פרעה ואבימלך וכדיון הוא שיתן לה הקפה בנים כמו שאל' וקצתה וכו' וזע' מה עשה
 קק"ה כה קלסתר פנים של יצחק דומים לאברהם כדי שיאמרו הכל אברהם הוליד את יצחק שזכותו
 של אברהם כולד יצחק כמו שאמר התורה אברהם הוליד את יצחק וק"ל.

עור כוכל לומר אברהם הוליד את יצחק כתיב ביצחק ויעתר לו ה' וכו' פי' ראו לו ולא לה לפי
 שאין דומה תכלת גדיון כן גדיון לתכלת גדיון כן רשע לפי שרעה היתה בת רשע ויצחק היה
 גדיון כן גדיון כנעם שזכותו של אברהם יצחק הוליד על זה אמר אברהם הוליד את יצחק אמר בלו'
 שזכותו של אברהם עשה שיצחק הוליד בנים וק"ל חזרו למאמרנו הראשון למה תקן יצחק תכלת

קול יעקב

זנחה ולמה כק' שמה מנחה לא אמר הכבוד טרם מכה בן דפואה פרח הקנה הים יודע שישראל
 יעשו העגל במדבר ובשכיל זה צוה הקנה לאברהם שיעקוד את יצחק בנו על המזבח כי כזאת
 אפרו של יצחק כי כיון שרואה אפרו נכוד על גבי המזבח אינו מזכיר להם עון העגל כמנח
 פעקידת יצחק היא כפרה על הזכרת עון העגל ובשכיל זה תקן יצחק תפלת המנחה כי ישראל
 עשו העגל שהיה זמן מנחה גדולה כמו שאמרנו וירא העם כי בושש משה פיר' סי כי בא שם
 אחר שש שעות עשו העגל ומנחה במספר עולה עגל ובשכיל זה בא יצחק ותקן תפלת מנחה כדי
 שלא להזכיר עון העגל.

במרש בפרקי ריבולות ארת מוצא בשעת חרבן הבית באו מ"ח לפני
 חק' כח ואמרו ראה מהגרמו בניך תשכחנו ונרמעת כבוד
 מלכותך ונתמעטו משרתיך הקדושים אמר חק' בת לעמיד והחזור המלוכה
 שנאמר ה' ימלוך לעולם ועד
וצריך לכתוב אל' למה תש כחם בשעת חרבן הבית עור קשה לתם על מרבץ הבית אמרו
 כתמעט כבוד מלכותך או ה' ונתמעט מלכותך מהו כבוד עור קשה שאמר
 ונתמעטו משרתיך הקדושים למה נתמעטו משרתיו הקדושים ויש מפרשים משום שבשעת חרבן
 אמרו מוכרי ישראל אינו משיב שר של מים שיסיה מים סביב לירושלם ואחר אומר אינו משיב שר
 של אש ויהיה הומת אש לירושלם מה עשה הקנה החליף השמים וכו' והן ונתמעטו משרתיך
 ד' הקלפים מסדו שלמה וק' למה נתמעטו הלא רק כתמלכו אמנם יתרוץ בהקדים גמולא כח' ג'
מיום שחרב ב"ה נתמעטו כנפי החיות וקס' למה נתמעטו ונס אמרו בגמרא
 חנינא כתיב שש כנפים לאחד וכתביב ד' כנפים ותרצו בגמרא אקדחם
 חרבן שש כנפים אחר חרבן ד' כנפים

וקשה למה באמת קודם חרבן שש כנפים למלאך ואחר חרבן ד' כנפים למלאך לא יתוץ
 כמו שאמרו במדרש כל מקום שנאמר והיה לשון שומה וקשה והלא כתיב והיה כאשר
 בלכה וירושלם ותרנו במדרש אף זה שמה שאותו יום שחרב ב"ה בעלו ישראל אבויין על
 עזכותיהן שנאמר תם עונך בת כיון וכתוב בספר עשרה מאמרות מדכתיב עונך בלשון יחיד רמז
 על חטא יחידו של עגל שמחל על ידי חרבן הבית וכישיעיה סימן ו' איתא שש
 כנפים לאחד בשמים יבמה כיון ובשמים יבמה רגליו פירש ר' שי כדי שלא יזכר עון העגל שרגליו
 של מלאך כעין רגל עגל בשמים ועופף זה שאמרו בגמרא מיום שחרב בית המקדש נתמעטו כנפי
 החיות ד' שמות חלה היה להם שש כנפים לכמו בשתי רגליה שלש יזכיר הקנה עון העגל אבל אחר
 חרבן נמחל עון העגל אל' למה להם ב' כנפי לכמו רגליה לכן אין להם כי אם ד' כנפי אחר חרבן
 הבית וזה שאמרו בגמרא מיום שחרב בית המקדש נתמעטו כנפי החיות וכו' ועל זה אמרו בפרקי
 היכלו קבל אמרו מלאכי השדת לפני הקנה ראה מה גרמו כבודך על ידי חרבן תש כבודו ר' מתחל'
 היה לנו שש כנפים ועכשיו אין לנו רק ארבע וגם מה שאמרו מלאכי השדת נתמעט כבוד מלכותך
 בראה לתרן ע' ד' איתא בספר הקנה וכתובין תקון י' ואל על פסוק בעל כנפים יגיד דבר
 זה כש' לו פירש כי שש מכות של כש' מלו ככתבים על שש כנפים של מלאך מנח כתוב על
 שמי כמו ים שמכסה פניו כש' ועל שמים שמכסה רגליו כ"ה ובשמים שעופף כתוב לו וזה שאמרו
 במדרש נתמעט כבוד מלכותך רוצה לומר על ידי חרבן נתמעטו השמי כנפים של מלאכים
 שמכסים רגליהם בשכיל עון העגל והדי אחר חרבן תם עון העגל כמחל ואינם גריבים השמי

קול יעקב

ה

ככפים לכמות רגליהם היו נחמר ממש כבוד מלכותו שהיה כתוב בשתי ככפים וזה שאמר עוד
 ובתמעטו מזרתיך הקדושים על דרך דליתא כוהר פרשת עקב שמיכות כשכ'מלו הם פעולות
 לשם היות ב' בה' תגל כפשוט' שה' אלהיו כ' בה' אלהיו מ' מה' ונח הדבר ל' לה' אלהיו
 ו' זה' פקד הרי אלו ששה אותיות דל' של כרוך שם כבוד מלכותו ל'ו הם פעולות מזרתיים לה' זה
 שאמר ובתמעטו מזרתיך הקדושים רובה לומר שמי ככפים כתמעטו של כבוד מלכותו
 ממילא כתמעטו כ' מזרתיים כל' המזרתיים לה' כה' מה' אמר להם הקב"ה לעתיד לכא תחזור
 שמלכה וס'כ' ה' ומלך כתוב מלא כו'ו רמז שיחזרו אלו שם ככפים ויהיה מלא כו'ו ודוק. וכחזור
 לענין הראשון וגם ידוע שה'ע"ה בשביל מה זכה למלך על ים בשביל העונה שהיה בו כמו
 שהקדמתי לפי' ג' ירא במועד קטן שה'ע"ה כשהיה מתני עם ת"ל לא היה יושב ע"ג כריס
 וכסתות כדרך המלכים לא היה יושב על קרקע והיה מתנועע החכמים. ועל זה אמר דוד ה'ע"ה
 כמו שאמרנו לעיל רחש לבי דבר טוב כי דוד למד כי כל ת"ל שרונה לדבר בלתי כרוך שיהיה לו ד'
 מדות מדה א' כרוך שיהיה הלב מה שהפה מדבר ומדה שני' של' יאריך בהרשותיו והמדה הנ' אם לא
 יאריך כרוך שיהיה הדרוש טוב בענין שכלו ומדה ד' כרוך לומר דל' במהירות ומהירות אמר דוד אני
 כשבאתי וככסתו לבתי מדרגת ללמוד תורה לפני ת"ל היה לבי מבין מה שהפה מדבר. על
 זה אמר רחש לבי הלב שלי ידע מה שהפה מדבר זה מדה ראשונה והוא רחש לבי ומדה השנייה דבר
 ר"ל לא דברים הרבה. טוב שהלית יהיו טובים וכממדים זה מדה שלישי ולמה כי
 אומר אני מיגשי למלך מאן מלכיו רכנן שכאמר בו מלכים ימלכו. והמדה ה' ל' עשו עט שופר
 מהיה שכרוך כל ת"ל שכל לדבר דל' כרוך לדבר במהירות ומהירות על זה אמר רחש לבי דבר טוב
 אומר אני מעשו למלך.

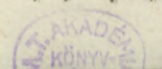
חזון לדרכנו כוכל לומר הקדמונים אמרו על פסוק מוכא שפתיך תשמור ועיניך כאשר
 נדרת לה' אלהיך וגם אמר שלמה הנה טוב שלא תדור מסתדור ולא תשלים אמרו
 ר"ל אם אדם עושה מנוח אחת מיד כבדא מלאך עובד אדם עובד עבודה אחת מיד כבדא
 מלאך רע אדם שכרר לעשות מנוח מלאך עובד ואם לא גמר המנוח זה המלאך העובד
 בעצמו כעשה קטגור לפי' הקב"ה ואומר פלוני ברא אותי במנוח ועדין לא גמר המנוח כמובא יתד
 טוב שלא יאמר כפיו הכרר אלא במחשבה ע' אירה תורה מוכא שפתיך תשמור ר"ל תשמור מלהכניא
 משפתיך כי בזמן שאתה מנוח דבר מנוח מפיק מיד מלאך כעשית כלומר כעשה עשיה לטוב כריאה
 אלא מה תעשה כאשר כפך הדמיון שלא תבוא מפיק אלא במחשבה תעשה כמו שזכרת ע' אמר
 דוד כשאתי רובה לעשות מנוח רחש לבי דבר טוב אני איני מנוח' חפשי טוב דבר אלא אני אומר
 במחשבה כלבי למה כי אומר אני מעשי למלך מלכו של עולם וכבדא מיד מלאך כדכורו ודוק. וגם
 מנינו שג' גדולי הדור שלא היו בעולם כמו הם והיו משפילים את עצמם כדרך עבדו על לעפר:
 א' היה אברהם שהקב"ה הכותות אותו כמו שכתוב ויאמר ה' א' אברהם לזרעך אתן את הארץ והוא
 היה כשא' אלהים ואמר כל הגדולה הזאת שהיה לו ולא היה מתגאה אלא השפיל עצמו ואמר ואכני
 עפר ואמר וגם המאור השני הוא מר'ע' שמעשה ועד משה לא קם כמשה והוא היה רכן של
 כביאים והשפיל עצמו ואמר וכחמו מה וכו'. דוד ה'ע"ה היה מלך על כל ישראל והשפיל עצמו ואמר
 ואכני תולעת ולא איש וכו' על זה אמר הכניא ואתן את באתי כאן מרעיתי אדם אתם א' דל' הוא
 בוטריקון אדם דוד משה א'תם' בוטריקון א'פר' תולעת מה ועל זה אמר הכניא א'תם אתם תקחו
 גופר ועבדו גשלת' גדולי עול' מאברהם משה דוד ש' אמר א'פר ואמר תולע' ואמר אמר מה

קול יעקב

אתם נאמי ישראל כן' כאן כי העונה מביא לידי יראה ולדי משוה כי הק"ם אינו רוצה מהארס
 אלא עכוה ויראה ותשובה ע"כ על זה מנחגי בדעת מקילתא שאלו לכאורה חוטא מה עכשו
 אמר הכנראה הכפש החוטאת היא תמות' שאלו לכמה חוטא מה עכשו אמרה חטאים תדרק
 רעה' שאלו לתורה פושט מה עכשו אמרה תורה ויאל קרבן בה חוטא מה עכשו
 אמר הק"ם אכי לא תורה לא במיתת האדם ולא במיתת הבהמה שיביא לי קרבן אלא יעשה תשובה
 ויתכפר לו כמ"ס הק"ם ליוסקא הכביא ע"ה הספן ומתן כמו' הרשע כי אם באו רשע מדרכו וקיה
 במנא טהר' בה רחמן גדול מוכא שיש בכאן הכנראה אמרה מיתה' לאדם טכאמר הכפש החוטאת
 היא תמות זה עד אמר והטמה שהיא הסכמה אמרה רשעים תדרק רעה גם כן אמרה מיתה זה עד
 שכי' והנ' התורה אמרה מיתה לכהמה ויאל קרבן וכו' זה העד הנ' אכל הק"ם לא רוצה לא
 במיתת אדם ולא במיתת הבהמה אלא יעשה תשובה ויתכפר לו על זה אמר הספן בפדשת בי
 תבא על פי שנים עדים או על פי שלשה עדו' וימות המת לא וימות על פי עד אחד רוצה לומר על
 פי שנים עדים הם הכנראה והסכמה וימות המת' שאמרו מיתה רשעים בחייהם קרויים מיתת
 או על פי שלשה שהיא התורה היא עד שלישי גם כן שאל אמרה מיתה על הכמה שיביא קרבן
 במנא כל אלו השלשה' כנראה חכמה ותורה אמרו מיתה' לא וימות על פי עד אחד כי הק"ם
 לא רוצה לא במיתת האדם ולא במיתת הבהמה כי אם בתשובה ועל כן אמר על פי שנים עדים או
 על פי שלשה עדים וימות וכו' לא וימות על פי עד א' שהק"ם רחמן וכו' וק"ל ועל זה אמר המסורד
 דוד ה"ע בדקמך בהררי' ש מספוד תהום רבה אדם ובהמה תושע' לא רוצה הק"ם לא במיתת
 אדם ולא במיתת הבהמה ודוק' כי הק"ם רוצה בתשובתן של ישראל טכאמר ונחיו אלהים רוס
 נשכרה לב כשר וכדכה אלהים לא יתבזה כולו' תספון זכח ואתנה'

בווהר ובי לא בעי קב' ה' דיקריבון קמיה קרבנא וזא איהו אתקין לגבי
 חייבא קרבנא דיקריבון ויתכפר להו' חוביהו אלא דוד מלכא
 דישראל לקמא דאלהים אמר וקרבנא לא קרבין לשמא דאלהים אלא
 לשמו דהויה בשביל ובגין דא דאלהים הוא דינא קשיא דכתיב אדם כי
 יקריב מבם קרבן לה' ולא לשמא דאלהים בכלחון בתיב ובני תקריב קרבן
 מנחה לה' זבח תורה לה' זבח שלמים לה' וכ' נב אצטרוך דוד מלכא למכתם
 בי לא תחפוץ זבח ואתנה עלה לא תרצה דחא לשמא דא לא מקריבין אא
 רוח נשברת רכתיב זבחי אלהים רוח נשברת קרבנא דאלהים עציבו ותבירו
 דלבו כי לכתך נאמר זבח לאלהים וזחם

לע"ה כולו' מה שהוא מלא עונ' הוא מוסך עליו אקים שהיא דיכא קשיא אלא בדרך לעשו' תשובה
 בדו' להמסך עליו' שם הויה שהוא מדת הרחמים כי הק"ם אינו רוצה שיעשה עונות
 הרבה ויביא קורבנות הרבה אצפיו שאין דיוק בארץ אסר יעש' טוב ולא יחטא ע"א אמר' תורה אדם פי
 יקריב מבם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם' יש להק' בתולה אמר
 קרבן לשון יחיד וא"כ אמר הקריבו את קרבנכם לשון רבים אלא הוא הדבר אשר דברו שהק"ם
 אינו רוצה בקרבנות הרבה כמו שאמר הק"ם ל' למה לו רוב זבכס רוב דייקא כלומ' למה לו רוב
 פי בדיק לכהיה אכל אינו הרבה' ע"א אמרה תורה אדם כי יקריב מבם קרבן דהויבו קרבן א' לכה זה
 וקרבן לה' בשביל שלש עשה עוב' הרבה דו' לו בקרבן אחד אכל אם הוא מלוכך כמטא צדיק לכהיה
 וקרבנו הרבה דהיינו מן הבהמה ומן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם' זה קרבנו הרבה לכם הוא

קול יעקב

לא כן ביוסף ויכנס החונה ר"ל שהיא תפוש אותו. לשכב עמה כי אמונה באבטחון ויוסף יצא החונה
על דרך שאמרנו ז"ל באברהם ויבא אותו החונה חוץ למזל וק"ל ועל זה אמר יעקב אבינו ע"ה אם יהיה
אלהים עמדי ושמרני. שדרך היה ופגן לי לחם לאכול על דרך שאמרנו בזה כל מי שאוכל לחם של
הגוי' שרבוף דוקא ושל אבי' ילך מפניו על זה אמר יעקב ופתן לי לחם לאכול לי דייקא כמו זה אבל
יוסף כתוב ויעזוב כל אשר לו ביד יוסף וכו' כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף ופה תאר ויפה
מראה רובה לומר כי יוסף היה אוכל מהלחם שלו ובטביל זה והיינוסף ויפה תואר ויפה מראה דיוקנו
של שכיבוסל אביו וק"ל. וקול עבין הים ראה ויכנס ארונו של יוסף ראה וכו' למה כם הים מארונו
ברזל ומתכת ומטעם זה מדויים שהיו אדוקי בכישיף עשו ליוסף כשם ארון של מתכ' כדו' שלא יוכל
לעלות לעולם משם וכמה העלה אותו משה בשם של ע"ב שהוא גובר על סתרא דטומאה
בסוד למען רכות אותותיו כעין שפרע הים בזה ושידד מערכת וטבע הים להקרע ובשם של ע"ב
יש י"ב בירופי הויה וכו' ויוסף גימטריא ק"נו י"ב בירופים וזהו סוד הגמרא בשעמד משה על שפת
הכלום ואמר יוסף יוסף שכי פעמים מיד בך ארונו של יוסף ואל תמתה איך כף הכרזל וכו' שינוי
טבע על ידי שמות י"ב בירופים וזה שאמר הפ' ויקח משה את עצמות יוסף עמו אלא ממש עם מה
שזכר שכי פעמים יוסף וזה הים ראה ויכנס. וקשה איך שינוי הטבע של מים להקרע ז"ל ראה
ארונו של יוסף שפך הכרזל שינוי טבע ע"י י"ב בירופים של ע"ב וכן כמו בעשה קרועת ים סוף
הרי יבא לבו מי שאדוק בכישיף איך לו עסק בשכיבה כאמור למעלה וכו' כמבא שהק"ה הוא בעצמו
משפיע השפע לושראל כמו ששינוי באברהם שהק"ה קבועים לו בעצמו כמו שכתוב והאמין בה'
ויחסנה לו בדקה וגם אברהם אבינו תפס המדה של דקה כמו שמעיד הפסוק באברהם כי ידעתי
למען אשר יבוא את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות דקה ומשפט וכו' כמו ששינוי
בדברי רז"ל שאברהם אבינו ע"ה היה לו הרבה פתקים באלו בטביל שהיה עושה דקה עם העבדי'
כמו שאמר דוד אשרי מי שכייל אל דל כיום רעה ומלטהו ה' וכמו שאמר התכא במסכת אבות ויהי
ביתך פתוח לרוחה ויהיו עכיים כבי ביתך רונה לומר שהעכיים יהיו עמך בביתך באכילה ושתיה
כמו בני ביתך שלא לכיז אתם שהיו ממש כמו בני ביתך כמו שאמרה תורה בתן לתן לו ואל ירע
לכבד בתתך לו מהו הכפל בתן תתן אלא ר"ל אם אתה נתן גם אביו אתך

צריך

אמר רזל פעם אחד בא עני אחר בן טובים לבייתו של הלל ולא מצא
עבר לרוץ לפניו ורוץ חלל בעצמו לפניו וכו' אמרה המורה בתן תתן לו ואל ירע לכבד בתתך לו שאת בעצמך מחוייב לרוץ לפניו
כמו שעשה הלל בתתך לו דייקא וכו'. וגם כן מוכיח כי ידוע לודעי חן כי מר' אבא
עשה דקה עם ישראל שהיה כראור בין ישראל לק"ה שהביא הסורה מן השמים שכאמר נדקות
עשה ה' ומשפטיו עם ישראל ודרך בשמים כמי שדרך בארץ ועל זה אמר דוד השמים שמים לה'
והארץ נתן לבני אדם

עושים

קול יעקב

עושים שמים ארץ והארץ שמים כמו שזכרנו משה הלך ודרך בשמים כמו סדרך בארץ וגם הקב"ה
 סוכין השמים יורד להר סיני ועשה ארץ כמו שמים בשביל משה וישראל. וגם עבדו כאלו יורדו
 על זה אמר השמים שמים לה' והארץ דוקא ר"ל שאר השמים הכל לקב"ה הכל כתיב לפני
 אדם אם אדם הוא גדוק הוא יכול לעשות שמים ארץ וארץ שמים כמו שעשה מרעה
 וישוה שהם היו הולכים בשמי' כמו מי סדרך בארץ והקב"ה עשה ארץ לשמו ששכיל יורד למטה וכעשו
 שמים למטה ושכיל זה שעשה משה נדקה עם יש' ומחר כעשו עליהם כמה פעמים כמו שידוע
 לוודע מן שבכיל זה וזה לקצן הוד שג' ויהי כרדת משה מהר סיני ושכי לוחות והעדות ביד משה
 כדלתו מן ההר ומשה לא ידע כי קצן עזר פכוו בדברו איתו ויכא אהרן וכל ככו ישראל את משה
 והכה קצן עזר פכוו וייראו מנגסת אליו. צריך להבין ולברר מהו זה קצן עזר פכוו.
 אמרו ר"ל וחביטו אחרי משה מלמד שחשדו אותו בא"א. וגם מנינו במהלכים
 וקצו למטה במחכה.

אמרו ר"ל מלמד שכל אחד ואחד מיש' היה מקנה לאשתו מאשת איש
 על משה וכי כל ישראל היו חושדים לגשורתיו בא"א בשביל
 משה וישראל היו סרבווא וכיצד עלה ברעתם של ישראל לחשוד אורג
 בא"א בס'רבווא והוא רבן של נביאים.

נראה לירא ע"ד הנמרא כשעה שיש' אמרו כעשה וכשמע ירדו סי' רכו של מלאכי השרת ושמו
 ב'כתרים על כל א' וא' מישראל א' כנגד כעשה וא' כנגד כשמע. ועוד צריך להבין
 מהו הם הכתרים והלא למעלה הכל רוחני.

נראה לתרץ לע"ד כי תורה כלם אורה של יו השכינה שכאמר כי כר מנה ותורה אור הקב"ה
 כתיב לנו תורה שככתב ותורה שכע"פ אליו הכתרים הם של אור תורה שככתב
 ואור תורה שכעל פה וכל אור התורה כל לכל א' וא' מיש' על פניהם ואין כל אומה ולשון יכולים
 לשלוט בהם. ואמרו ר"ל בנמרא תורה נזה לנו משה מורשה אל תקרי מורשה אלא מאורשה
 וכן כתוב וינא משה את העם לקראת האל הים כחתן היונא לפני הכלה שהקב"ה קדש את יש'
 עם התורה כחופה וקדושים כי התורה היא הכלה וישראל הם החתן. וגם אמרו ר"ל גוי שלומד
 תורה אשת איש היא לו וחיוב מיתה תורה נזה לנו ולא לאחרים. וכעובותינו הרבים כשעה שעשו
 ישראל את העגל ירדו ק"ב רבווא מלאכי חבלה ולקחו מהם הכתרים שכ' ויכנגלו את עדים מהר מורב
 וכלם בעל משה שג' ומשה יקח את האהל שג' בהילכו כרו עלי ראשי וזהו היה קצן הוד למשה שכביל
 שמושה לא עשה העגל ויש' עשו בא כל הסוד של תורה שהיה כפניהם לפניו של משה וכסדראו יש'
 שכל הסוד של תורה שהיתה התורה מאורשה ליש' שהיתה התורה אשתו בחופה וקדושו לכל א' וא'
 מישראל ועכשיו לקח משה התורה שהיתה אשת לכל אחד וא' מיש' וזה שאמרו בנמי' והביטו אחרי
 משה מלמד שחשדוהו באשת איש. ויקחו למשה במחכה מלמד שכל א' וא' מיש' חסד למשה בא"א
 בשביל התורה שלקח משה כל אור התורה לעצמו ובשביל זה הם חושדים אותו באשת איש שכל א'
 ואחד אמר התורה אשתי ומשה לקח התורה לעצמו שהיא אשתי ודוק. א' בל בעלי הקבלה אמרו
 שמושה מרוב נדקו ועבותותיו הוא מחזיר להם הכ' כפרים לל שבת כשע' ויכולו ששכי מלאכי' שמלוך
 לאדם לבותו א' כנגד כעשה וא' כנגד כשמע וזה מוד כשמה יתירה שג' לאדם בשעה ויכולו כשבת
 שמה חור להם אור התורה שככתב ובעל פה ובשבת כשאף למשה דק. אור ויוני השכינה שהיה לו
 מוקדם והשאר כתיב לישראל וזהו שאמרים בשבת ביום ימות משה במופת חלקו כי הכל כתיב ליש'

קול יעקב

בספר לנרק חלקו וכו' והוא משמח מי טוב עין הוא יבורך אפי' כמעט וכו' ודוק י' חזרו לעצמך
 שאמרנו שהדקיקים ח' עמי ספק'ה גורם גורם למעלה הם ומטלים כדקדקם וכמפלתם למטה
 כמו שזכרנו בספר הזוהר חלק א' סי' ס"ח ע"פ ד"ר א"ש
 גדולי מעשה הצדוקים כי האדם בחי' א"ם הוא עושה רצונו של דק' כה
 אף על פי שהקדוש ברוך הוא גורם גורם רעה על בני אדם וזה צדיק
 יכול לבטל חכמו שמינינו בזה רבי יצחק חוה יתיב אפתחה דרבי יהודה
 והוא עציב נפק רבי יהודה אמר ליה מה יומא דא משאר ימים וכו' אמר ליה
 בבועי מנדך התויל לקברי כל ז' ומין ותבעי בעותך עלי אמר ליה מנך לך אמר
 ליה הא נשמת אסתלקת מיני ולא אנהר לי בחלמא כמה דהוה בקדמיתא
 עוד דבר אנא מצילנא ומשיתנא לשומע תפלה אשכחנא בצולמא דילי ולא
 חמינא כמה דכתיב אך בצלם יתהלך איש אולי לגבי דרבי שמעון יוהאי
 אשכחיה דמות לעי באורייתא זקף ר' ש' עיני וחמא לר' יצחק וחמא למ' ה'
 רחיש ורקיד קמיה קם ר' ש' אחיד בידו ר' יצחק אמר גורני מאן דרגיל
 למעיל יעור ומאן הלא רגיל למעיל לא יעור עלו רבי יצחק וראייה דקטיו
 מלאך המות לבר וכו' נפיק קלא מן שמיא ואמר לר' שבין יוהאי הא דירך
 ועמד תהיה וכו' כסוד ספנים פעמים קכ"ה גור גורם על ישראל כמדכך ומסר רבינו פ"ה
 קפלתו ביטול את רוע הנורא בו האדם הוא כמור לטכסכל נדוי שמוס חן מיראת סמים כי
 הדקיק יס למעלה ויתר מתמלאך כמו שזכרנו במדרש הכעלם.

בשעה שרצה הק' בה לברוא את האדם הא' אמרו מלאכי השרת לפני
 הק' בה מה טיבו של אדם הי' לך בעליונים אמר הק' בה אם האדם
 שהוא עושה רצוני הוא יותר בטהרה מחמל אף וכו' ונס' אמרו
 במדרש בשעה שברא הק' בה את האדם היה מוטל גולם מראש העול ועד
 סופו שנא' גלמי ראוי עיניך ותידה עקבו של אדם הראשון מכהה גלגל חמדה
 ובקשו המלאכים לוטף לפני קדושת כי היה סבורים שהוא אלוהים מה עשה
 הק' בה הפיל עליו תדרת ומיון שראו חמל' אכז' ושהק' בה הפיל עליו תדרת
 אמרו זה לזה חמל' לכם מן האדם אשר נש' במאפו כי במה נחשב הוא
 יש' להקטן למתיו רצוני לו לפסוק טל אדם ה' קדו' ו' הלא כדכתיב קיום ספיק הק"ה לפניהו אונן
 הוה מתייען עם המלאכים ואמר להם נעשה אדם וכו' ויהי ויענין ספיק פיה אדם ולמה הוה
 לוטף גומל לפניו קדושה ותענו שהיו סבורים שהו' אלוהים ה' וזהו נבואת חזקת למה פ' ה' הק' בה
 עליו תכדמת ולמה לא אמר הק' בה לחלכוס הוא אדם מהו ובהמדרש דהא פ' ה' מה פ' ה'
 ד' כ' כ' לבקו' שזכרו החלכוס חמלו לכם מן האדם אשר נש' במאפו כי במה נחשב הוא
 מצינו ב' במדרש בשעה שברא הק' בה לאדם הראשון אמר להם הק' בה
 למלאכים משעה שבראתי אני את אדם זה אתם לא תוכלו לומר
 קדושה לפני למעלה עד שיאמרו ישראל קדושה למטה שכאמר ברוך יהיה
 ככבי בקרואה' בוידעו כל בני האלהים שהק' בה נסתין עיב' פמליה' שלו
 שהמלאכים אינם יכולין לומר קדושה לפני הק' בה עד כנסתה אחרונה
 ש' שבישראל.

קול יעקב

ח

וְזאת ההכנה שהקטתי למה העלאתים ועליונים לומר לפני אל אדם הא קדושה לאי החפץ
 כך היא שהמלאכים היו יודעים שהוא אדם אך ורק כיון ששמעו מפי הקב"ה שהם אינם
 יכולין לומר קדושה למעלה עד שאמר האדם למטה וכו' בקשו המלאכים השרת לומר לפניו דיוקא
 לפני אדם קודם שיאמר אדם קדושה למעלה אכן מומתיבין עד שיאמר הוא למטה ואח"כ אכן אמרו
 וכו' מה עשה הקב"ה הפיל עליו תרדמת ידוע הוא זה וגם מצאתי בפי הזוהר והכדוקי וקת"ח שעוקי'
 בתור'ומום וליה יש להם השגה להשיג מלמעלה וזכרנו הת"ח בטענה שהם ישיגי הכנסמה הולכ' למעלה
 במקיבת' קב"ה ומקבל' השגה בלימוד התור' כמצא שבני אדם ת"ח יש להם פה לוכנס לפני' לשרגור
 במתיבתא דרקיע אבל המלאך אינו יכול לילך בחדר הפנימי כמו הכדוקים כראש המלאכים הם אומרי'
 ברוך כבוד ה' ממקומו ואינם יודעי' איהו מקום שפוקו אבל הכדוקי' יוכלו לדבר עם השכיב' וכשביל זה
 הפיל עליו תרדמת להורו להם למלאכי' כי בזמן שהכדי' ישן הכשם שלו יכול לבו לפני' דמתיבת' דרקי'
 לפני הקב"ה כשאר המלאכי' שיש מעלה' לאר' ויש מהמלאכי' אמרו חלדו לכם מן האדם אשר כשם' באפן
 שהקב"ה בעצמו נתן לו הכשם' שכל' ויפה באפיו כשם' רוח חיים כי הכדוקי' הם חלק לוח שכל' כי חלק
 ה' עמו וכו' ויש כי ביה' כחש בהוא כי שם הויה במילוא' עול' מה' ואדם הוא חלק לוח וכשביל זה אמ' כי
 ביה' כחש בהוא דרוק' כמצא שהכדוקים יש להם יותר מעלה מן המלאכים על זה אמרו במרא' .

בשעה שעלה משה למרום אמרו מלאכי השרת מה ילוד אשה בינינו .

יש להקשות למה אמרו בוינו והיה צריך לומר מה ילוד אשה בשמים . מבינו פסוק בתורה כפי'
 חלקי' בעת ואמר ליעקב ולישראל מה פעל אל' פירשו דל' לעמוד לבא ישב הקב"ה תמלה
 ואחר הקב"ה מיד ישראל ואחר ישראל המלאכים כמצא ישראל באמצע בין הקב"ה ובין המלאכים
 והמלאכים ישאלו לישראל מה פעל אל' כלו' מה חדש הקב"ה בתורה במתיבתא דרקיע כמצא הכדוקים
 יש להם יותר מעלה מהמלאכים שהכדוקים ישבו באמצע בין המלאכים ובין הקב"ה ועכשיו הוא
 מבואר כשעלה משה למרום לקבל התורה אמרו מלאכי השרת מה יעבינו של אדם כשהוא לומר
 המורה אמר הקב"ה לעתיד הכדוקי' ישבו ביני ובינכם על אמרו המלאכים מה ילוד אשה בוינו דיוקא
 אמר הקב"ה לקבל התורה בא' בלו' כל' ליתן להם השגה שהוא בא' בעצמו לבקש ולקבל התורה
 בא' דיוקא וכו' ורוק' כמצא שהמלאכים אינם יכולים לומר הקדושה למעלה עד שיש אומרים
 למטה וזש דוד ה'עה ואתה קדוש יושב תהלות ישראל מהו יושב יושב לשון עבכה כמו וישבו כקדש
 גש להקשות למה אומרים המלאכים גש קק' דילהם בקדושה אחת אלף זה ידוע שהמלאכים
 בקראו קדושים והקב"ה קדוש עליהם וזש הפסוק בישיעה וקרא זה אל זה כלומר מלאך אחד קורא
 למלאך אחד ואמר אחד למלאך הברו' אבימלאך בקרא קדוש ואתה גש כן בקרא קדוש ומו' הוא
 קדוש עליו קדוש ה' בבאות' אבל ע"ד אחר תבין בית המקדש ראשון היה עומד ת' שנים וכחבר'
 בעובותינו והמקדש שני היה עומד ת"ש שנים אבל הגורם של בית שני לזמן ה' שנים גש כן היה
 גזרה ליחרכ כמו שאמרו המפרשים למה האריך יותר מעשרה שנים הבית שני וכו' על זה אמר
 הכניא קדו'ש במספר ת' ובעובותינו בית המקדש שהיה עומד במספר קדוש' חמשה קדוש' השני גש
 במרוב אבל קדוש' השלישי לעתיד לבא הקב"ה הוא ירכה בעצמו ב"עה שכלומר ואבי איהו להם חמו'
 אל ועל זה אמר הפסוק שכי בתי מקדשות בעונותינו כחברו' אבל בית המקדש ה' שכן קדוש' לבו'
 יהיה כי כל מה שיבנה ע"ד בני אדם סופו ליחרכ אבל מעשה ידיו של הקב"ה שהוא בעצמו וכו' בית
 המקדש יהיה קיים לעולם ולזה אמר קדוש' ה' בראות' מלא כל הארץ כבודו לעולם ועמוד והיה
 קיים ורוק' ועל זה אמר הכניא גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון .

קול יעקב

יש להקטוף למה אמר מן הראשון היום בריך לוגדול יהיה כבוד הניב האחרון מן השני למען אמרו
כל מי שלא ראם בבין בית שבי לא ראם בבין מפואר לעולם ש"כ" היה מפואר ביותר ולמה
אמר גדול יהיה כבוד הניב האחרון מן הראשון מן השני הים בריך לומר.

אלא הוא הדבר אשר דברנו מקודם כל מה שהוא מעשה ידיו של בני אדם אינם הם של קיימא
אבל מעשה ידיו של הקב"ה הם קיימים לעולם ולעולמי עד וידוע הוא זה שהקב"ה הוא
ראשון על זה אמר הפניא גדול יהיה כבוד הניב האחרון מן הראשון ל"ל שהקב"ה ביקר ראשון והוא
בעצמו יבנה בשביל זה והיה גדול שהיה בית המקדש אחרון קיים לעולם כשכיל שכנה ע"ה הקב"ה
שקרא ראשון ונחזור לענינו.

אמר דוד שיר ללה' שיר חדש תחלתו בקהל חסידים אמרו ר"ל
לעתיד רבא יאמרו חמלאכים שירה לפני כל צדיק וצדיק שנא'
והיה הגותר בציון והגותר בירושלם וכו'.

הקטפו במקום אשר יהיו כשברא הקב"ה את האדם בקטפו מלאכי השרת למ' קדושה
לפני א"ה והקב"ה לא היה מביט למלאכי א"ה קדושה לפני אדם הראשון וכיבד או' המאמ'
צבאן שלעתיד לבא יאמרו המלאכים שהם לפני הנדיקים וכו' ותרנו שם במד' זאת השירה שאמרו
המלאכים עכשו לפני הקב"ה יאמרו לעתיד לבא המלאכים לפני הנדיקים ולפני הקב"ה יאמרו
המלאכים שירה חדשה כמו שמצינו בפסוק ולא יאמרו יי' ה' המעלה אתכם מארץ מצרים
אלא יאמרו המעלה אתכם מכל הארצות במצא שזה השירה שאמרו המלאכים לפני הקדוש בריך
הוא יאמרו אותה לעתיד לבא לפני הנדיקים ולפני הקדוש בריך הוא יאמרו שירה חדשה על זה
אמר דוד המלך ע"ה שירו לה' שיר חדש אתם המלאכים בריבין לשיר לפניו ית' שיר חדש למה תהלת
בקהל חסידים שהשירה שהיה מקודם לאל ית' יאמרו אותה לפני הנדיקים ודוק. כמנא מפואר
שהנדיקים מהפכו מדת הדין למדת רחמים כי הנדיק הוא מושל בראת אהים ועל זה ענין מצאנו
במדרא בסוף פ' מגלה מאמר אחד שאל ר' עקיבא את ר' כחוביא הגדול בזה הארבת ימים אתו
גזווי וקא מסו ליה פליק ויתבי ארושא דקלא ואל' ר' אס כאמר כבש למה כאמר אחד אמר להו
שבקוהו כורבא דרבנן הוא אמר לו אחד מוודה שבעדו' ויש לתמוה על זה למה הכו עבדיו של
ר' כחוביא את רבי עקיבא ולמה רבי עקיבא עלה לראש האילן וגם למה כשעה שאמר רבי עקיבא
אס כאמר כבש למה כאמר אחד בזה רבי כחוביא לעבדיו שבקוהו ולא אמר שבקוהו קודם שיאמר
אלו הדברים אף אמנם כראש לתרץ לע"ה כמו שאמרנו וכו' כי זה ידוע על פי רבותינו
שהנדיק באסף בעון הדור כמו שאמר ישעיה הנביא הנדיק אבד ואין איש שם על לב ואכשו חסד
כאספיהם באין מבין כי מפני הרעה באסף הנדיק כי יש לדקדק בפסוקים האלו
כי בתחלה אמר בלשון יחיד וכו' ואחר כך אמר ואכשו חסד כאספיהם בלשון רבים וגם בסוף חזר ואמר
כי מפני הרעה באסף הנדיק בלשון יחיד וכו' וכולל לתרץ כי זה ידוע שהנדיק באסף בעון הדור
כמו שאמר למעלה על זה אמר הנדיק אבד כלומר אחד ואין איש שם על לב שיאמרו כי בן דרך
העולם זה יתוה וזה ימות ואינם רוצים להרניש שמת בעבורם עשה הקב"ה ואכשו חסד כאספיהם
לשון רבים יקם הקב"ה או' אכשו חסד יותר למה כי באין מבין כי מפני הרעה באסף הנדיק הראשון
שמת שלא היה להם הבנה לעשות תשובה כשמת הנדיק הראשון כי הנדיק באסף בעון הדור על

בא ר' עקיבא וטאל לר' נחמיה במה הארכת ימים כי לא למנס כ"כ הארכת ימים כי בודאי הדור
 שלך הם חסידים גדולים אם הדור שלך לא היו מהוגנים לא היית מאריך כ"כ ימים כי הנדק
 באסף בעון הדור אבל עכשו אני רואה שכל הדור שלך הם טובים על זה אמר במה הארכת ימים
 העבדים של ר' נחמיה לא הבינו מה שא"ר עקיב' כמו שטי דר' זל כו' מה עשה ר' עקיב' עלה לראש
 האילן ר"ל הפרי שהוא בראש האילן הוא מתבטלת תחלה כלו' אתה ראש ונדק הדור ודאי שהדור
 שלך כלם טובים שאתה כ"כ מאריך ימים וזה ג"כ לא הבין לא ר' נחמיה ולא עבדיו מה עשה ר'
 עקיבא שאל לו אם כאמר כבש למה כאמר אחד אלא דרשו דבותיכו האחד המיוקד שבעדו דהיינו
 הטוב ר"ל אתה הוא המיוחד שבדורך ובדאי אתה חסיד והם חסידים כי אם לא היו הדור שלך
 חסידים לא היית כ"כ מאריך ימים וכו' כששמע זה ר' נחמיה אמר שבקוהו גורבא דרבנן הוא כלו'
 כוננו לטובתי וכו'. על זה אמר דוד הע"ה שיר המעלות הכותבים בה' כהר ציון לא ימוט לעולם
 שכן ירושלם הרי' סביב לה וה' סביב לעמו מעתה ועד עולם דוד הע"ה הרי' מנוכח עם הק"ה ואמר
 שיר המעלות הכותבים בה' ר"ל מעלה גדולה היא זו מי שהוא בוטח בה' הוא לך ראוי ויורשים הרים
 סביב לה כי מניחה שיש לה הרים סביב לה איכה מפקד' מן השוכא' כי היא בטוחה על ההרים אבל
 ישראל הם בטוחים בהק"ה וה' סביב לעמו אמר דוד לפני הק"ה למה הנדקים באספים בעון
 הדור והרשעים הם טלויים וסקטויים כי אנור' מפני מטותיכו יקח הק"ה הנדק אמר דוד כי לא
 ימוט שבת הרשע על גורל הנדקי' כי הדין הוא כך שהנדק ימות בעון הרשע אם ליה חסד' כי
 לדוד מניח בחמור וית' הלך מורך את האלקים ואיכנו כי לקח אותנו אלקים שלקח אותנו לאלים שלא
 במי' למה לקח אותנו אלקים שלא בזמנו כי הק"ה כב ויכול מתיורא שמי' ושתתף מורך הנדק עם
 הרשעים שהי' בדורו כשכיל זה לקח קודם שהגיע שעתו

עז אמר הק"ה לדוד למה אני לוקח הנדק מבין הרשעים למען לא יסלחו הנדקים בעולתה
 ידיהם שלא ישתתפו במעשיהם מוטב שימות זכאי ואל ימות' מייב אור' וד דכ"ט ויתר

היה טוב הטובה ה' לטובות וק"ל : וכן על ז' מקיבו

במסכת שבת פ' במה מרליקין אמר דוד המלך עליו השלום הרוי עני
 ה' קצי ומדת ימי מה היא ארעה מה חרל אני אמר ליה בשבת
 תמות אמורת באחר בשבת אמר ליה כבר הגיע המלכות
 לשלמה בנדק ואין מלכות נוגעת בחברתה אפי' כמלוא גיבא אמות בעש
 א"ל כי טוב יום בחצרין מאלף טוב לי יום א' שאת יושב ועוסק בתורה מאלף
 עולו שעתיד שלמה בנדק להקריב לפני על גבי המזבח. וכו' יבין מלמה סס נכסת
 דוד המלך עליו השלום הוה סליק בדרגא אפחית דרגא מתותיה אשתיק
 ונח נפשי' שלח שלמה לבי מדרש' אבא מת ומוטל בחמה וכלבים של
 בית אבא רעבים מה אעשה שלחו ליה התנדק נבלח ודינה לפני הכלבים
 ואביך הנח עליו כבר או תנוק וטלטלו ולא אפה אמר שלמה כי לכלב חי הוא

טוב מן האריה מת ער כאן

דקשה טובה וכי בעת מיתת אביו סקה מוטל ונת' חמיתה מאוסה אפחית דרגא וכפל זמנח
 הים לו לראת מן הכלבים וכפל זמנו לא זנח עת' לטאול מה יאכלו הכלבים כי אם
 כשעה זאת שמת אביו' סאמר הנלכסם של בית' חלל זל' שאל על כלבים שלו' או על כלבים שמת

קול יעקב

אמנם אכזב לכיפור בשאקדים הא דליתא בספר הזוהר פרשת פנחס כד מית בר פש או זכי פחות
מלאך המות בדמות אריה ואי לא זכי בא לנדרמות כלל ונבליה אמר דוד הילכה בפשי מוד כלב
ויחידתי ולא כלסא למלאך המות באר והכלבים עוי בפש לא ידעו שבעה זכין כי סכרו כלבים
ובזה כחא למארנו כי הכה פראות שהיה שמת אכיו בשבת ולא היה בקר בחומות וסוניה חלון
אותו על גבי קיר קצ פחד ונתיירא והמקטרגים המטמאים גוף האדם באר מלכין חומה כדכתיב
לא תלין ככלתו כי קבור תקברו ולא תעמא את אדמתך רמו לאדמת וסומר האדם כדליתא
ברקאטי וע"ש ולכך שלח לבי מדרשא אבא מת ומוטל בחמה ואותם כלבים של בית אבא
רובה לומה אינו אומר על שם כלבים רק על אותם כלבים של בית אבא שאביהם מפחד וקס
שהם המקטרגים ואוכלסא למלאך המות כדכתיב כי סכוכי כלבים וכן כדס לשון כלבך וכן מוד
בלב ויחידתי כי כלם על המקטרגים באמר אם הן מה אעשה שלא יטכשו אותו ולא יתקרבו אליו
כהיותו בלתי נסכר וגם משום הכבוד כמו שאבי מוטל בחמה או השיבו לו שתוך ככלה והכח לפי
הכלבים יוכן תשובתם כמה שאמרו בספר הזוהר יחיו מתיך שלו מתום של ארץ ישראל שמתים
בכשיקה על דו הקדוש ברוך הוא ככלתי יקומון הם מתי' אל על ידו סרב פגומה של מלאך המות
זה שרמוו לן שיש שהוא ככלה שמת כחל על ידי מלאך המות הוא לפני הכלבים שיחיותו
ויסודוהו אכל איך אינו ככלה שלא מת על ידי מלאך המות רק בכשיקה אין כח למקטרגים
להתקר' אליו לטמאו כי המלאך המו' לא התקר' אליו רק לבוסתנא להשתיקו מלימודו אבל היותה
היתה בכשיקה ולכן אין כח למקטרגים להתקר' אליו כי אינם מטמאים רק למח על ידי מלאך
המו' שהוא ככלה ולא המת בכשיקה כדאכרין ר' ינאי אין בהוכה היום כד מית ר' לטכה הכו' שהם
בכשיקה אין כח למקטרגי' להתקר' אליו לטמאו ולענין הכבוד המדומ' הכח עליו ככר ותכונ' וכו'
באופן שהמיתה סכה מנוגה להשגת הטוב האמיתי כי גדולים דיוקים במיתתן יותר מבחייתן

גם כן מניחו בכריתא כחמכת סועה תניא אמר רבי יהודה אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומר
היכן משה קבור בשלשן של ראובן כדכתיב עמי ראובן כמו את חשבון ואת אלעזר ואת קריתים ואת
כנוהויכן משה קבור בחלקו של גד דכתיב ורא ראשית לו כי אם חלקת משוקק נפון מחלקו של
ראובן עד חלקו של גד כמה היו דמילין מיהולכו מלמד שהיה משה מת ומוטל בכפי סביבה
ומלאכי השרת אומרים נקדת העשה ומשפטיו עם ישראל והקדוש ברוך הוא מהו אומר אמר רב מי
יקום לי עם מרעים מי יתיב לי עם פועלי און וסמואל אמר מי כחם ומי יודע פשר דבר אור' וסגן
אמר והחכמה מאין חמבא ואוהו מקום ביכס ורב יבחק כר כחין אמר וימת משה עבד ה' וימת עם
משה ספרא רבא דישראל גם מכאתו מאמר בזהר כמו שאמרנו בתחלה כי אפילו נדיק נמור
ברוך לבא בגלגול נ' פעמים בו כשמתו של קין בגלגלה כאיש מצרי שהרג משה ומשה היה הכל
זכודש למשה שהוא הרגו מתחלה ושכסיו לקח כקמתו ממנו כדי שיתכפר לו עובו וידע שהוא אחיו
נרנה ככפרתו ואחיה המצרי בא ביתרו ודרשו על יתרו וסכר הקני כפרד מקין ויתרו תקנו וכו' -

אבל מצאתי בתקוני הרב חר"א זל"ה ששמעמפי אליהו זל כי נשמת
קין לא נשלמה ביתרו כל כך ואחר יתרו ביה ברבי שמעון ו'
יחאוי והביא ראייה בר"מ פרשת קדושים אתא בוצינא קדישא לנשקא
ידוי א"ל אנת בר מחימן בדיוקנא דברא בוכרא דיליה בלא הפסקה ולא
ברא אחרא לא במחשבה ולא בריבור ולא במעשה אטר ר"מ אנת וחכריא
וראשי מארי מתבתין רמומנין הכא בלא הפסק ובלא תערובת כלל ונשקו

קול יעקב

לע"ז בנמרא בברכות אמרו יחושע תקן כרכ' הארץ וכו' ועוד אמרו אל פליגי מ"ד א' אמר אם לא חזכי
מלכו איכה כרכ' וא' אמר אם לא חזכי שם איכ' כרכ' וא' אמר אם לא חזכי כרכ' ארץ חמה טוב' ככה' אינו
יבא . לש כי שצנו למכור או להרוג את יוסף עסוקים היו ככרכ' המזון ל' שהיו מפלפלין שא' מן האסוי'
אמר אם לא חזכי שם איכה כרכ' וא' אמר אם לא חזכי כרכ' ארץ חמה טוב' ככה' אינו
ככה' ר' לכהרננו אף שלא יבא מומנו יחושע אם כהרנו אותו ולא יתוקן כרכ' ארץ בברכת המזון
והיה קנור ככה' בלא ברכת הארץ אפי' הכי אין בכך כלום מ"מ כהרננו . וד' אומר כך אמרו ככרכ'
כברכת המזון וכמכרנו על דרך שאינא בנמרא עבד אין מוזמין עליו מפני שאינו יוכל לומר ארץ
חמדה טובה שהפלתנו שאין לעבד חלק בארץ זה שאמרו אם מכרנו ממילא יהיה יוסף יוסף כמכר
לעבד לא יוכל יחושע היבא ממנו לתקן על ארץ חמדה טובה שהכלת וכו' אבל יהיה קנור ברכת
המזון אפי' הכי כעשה דבר זה וכו' זה שאמר ספור שהיו עסוקים בפלפול של כרכ' המזון ויבא מוכן
שניהם הן להרוג או למכור להתקבר ככרכ' המזון . לבעל כרכ' הארץ באמר ל למעלה וקל וגם מנחת
כסות ככרכ' אכתי שהכמה של יוסף בא בר' עקיבא ואמרו בגארא אמר רבי עקיבא כשהייתי עם
הארץ כשהייתי ראיה תלמוד חכם הייתי רונה לנשכו כחמור ועכשו וכו' ועוד אמרו בגמ' כשעם
שהוציאו לרבי עקיבא להריגה זמן קרית שמי היה והיו סורקין את בשרו במסרקות של כרזל פי'
רונה לומר לפי שהוא אמר מי ימתן לי תלמוד חכם וסייתי מכסכו כחמור כשכיל זה עשו לו מדם
ככרכ' מדה על זה פירש הריקאכתי אל ישכר חמור גרס לו כלומר כשכיל שאמר מי ימתן לי תלמוד
חכם וכשככו בחמור כמנא שזה רבי עקיבא שהוא ושכר חמור גרס לו שהיו מכסין בשרו במסרקות
של כרזל ודוק : ועל זה אמרו בנמרא

בשעה שעלה משח למרום הראה לו הקדוש ברוך הוא דור דור ודורשו
דור דור וחכמיו וכו' והראה לו לרבי עקיבא שהיה דנוש על כל
קוץ וקוץ שבתורה תילי תלים של הלכות והראה לו גם כן מיתתו של רבי
עקיבא שהיו סורקין את בשרו במסרקות של כרזל אמר לפני הק' כה זו
תורה וזו שכרה ממתים ידך ה' ממתים מחלד אמר לך הקדוש ברוך הוא
כך עלה במחשבתו .

בנמרא אחר מבינו

אמרו בשעה שהוציאו לרבי עקיבא להריגה זמן קרית שמע היה והיו
סורקין את בשרו במסרקות של כרזל והיה מקבל עליה עול מלכות
שמים באהבה אמרו לו תלמידיו רבינו עד כאן אמר להם כל ימי חיותי
מצטער על פסוק זה בכל נפשך ואפי' הוא נוטל את גשמתך אמרת מתי יבוא
לירי ואקיימנו ועכשו שבא לירי לא אקיימנו היה מאריך באחד עד שיצתה
גשמתו באחד יצתה בת קול מן השמים ואמרה אשריך רבי עקיבא שיצתה
גשמתך באחד . אמרו מלאכי השרת לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של
עולם זו תורה וזו שכרה ממתים ידך ה' ממתים מחלד חלקם בחיים יצתה
בת קול ואמרה אשריך רבי עקיבא שאתה מוזמן לחיי העולם הבא .

צריך להבין מהו שאמר היה מאריך באחד וכו' וגם שאמר אשריך רבי עקיבא שכיבא בשמתך
באחד וגם למת אמרו מלאכי השרת ומשה רבינו ע"ה רכזו של עולם זו תורה זו שכרה היה ברוך
לומר זו תורה ושכרה למה אמר ב' פעמים זו וגם ברוך להבין מה שאמר הספוק שאמר רבי דמלך

קול יעקב

ע"ה מתיישב ידך המותנים מחלד ולמה יקראו בזה השם להם חלקם נבחים וגם למה יקראו בת קול
 זמורה אשר ידך רבי עקיבא סיבא כמתוך ב"ר לבע"ד וזה ידוע שהיה עקיבא ככנס לשלוח בשלום ונבא
 בשלום שהוא היה יודע לבקר שמועיו של הקדוש ב"ה והוא יודע לדקום על כל קוף וקוף של התורה
 תלמי תלמים של הלכות עמוקות וזה ידוע לודעי חן כי הם יודעים של הקדוש ב"ה הוא שם ההויים
 ור' עקיבא היה יודע לבקר שם הקדוש שמו הויים כי שם הויים עול"כ"ו בשביל זה אמרו משה והמלאכים
 להקדוש ב"ה וזהו שם הקדוש ב"ה שמועיו וזה עולה כ"ו ובשביל זה גם רבי עקיבא היה מאריך
 באחד כי שמו פעמים אחד עולה כ"ו שהוא שם הויים שהוא היה רובו ליהבקי קשמתו ולמסור אותה
 לה ב"ה שמו הויים לבן יבא בת קול ואמר אשמוך ד"ע טובא כמתוך ב"ה דוק ומה שהשיב להם הקדו
 כך עלה במחשבה כי ידוע ש"ה הויים מלכו"הו ט"ו בשעת מכירת נאמן וכי ידוע שהסכימה והם עשו חרם
 שלא יודע הדבר של מבורות ואסף ויפשו השכיבה כדו יתהו למיחוק בעצרת ודעו עקיבא היה מכוון
 הסכיב והוא מ"ה הויים מלכו ובשביל זה אמר הקב"ה כך עלה במחשבתו ל"ב בשעת מכירת יוסף הויים
 עמה כמחשב בנירוף עצה ודוק יעז ג"כ אמרו המלאכי ומה להקב"ה ממתוך ד"ה ממת' בחלד ל"ב
 למה היה בותן הנדקיים ביד א"ה כמויות משוכות כמו ר"ע וכתוירו ממתים ידך ה"ר א"ה בעצמך
 תקח השמה שלהם בניסוקה אמר להם קק"הו ב"ה חלקם בחיים רובת לומר הנדקיים בהם בחיים
 חיותם הם מתאווין למות על קדוש ה' כמו רבי עקיבא שהיה מאריך באחד אמרו לו תלמידיו עד
 כאן אמר להם כל ימי חיותי מעבדך על פ' זה וככל כפוף בעכשו טובא לידי לא שקיימו כמ' שהם
 בעצמם מתאווין למות על קדוש ה' ובשביל זה השיב להם חלקם בחיים ודוק ומה על זה שהשיב
 הקדוש ברוך הוא למה על הרוב רבי עקיבא כך עלה במחשבה רובת לומר כך עלה במחשבה של
 רבי עקיבא כמו שאמר רבי עקיבא לתלמידיו מתי ובא לידי ואקיימו ודוק ובסוף לבני הראשון
במציא בשביל התורה אם ישראל עוסקים בתורה ויעשו כיווי של התורה הם יותר
 וזהו שם ה' המלך מן המלך כי מוכו כמורה שהרכין הקדוש ב"ה שמים ושמי השמים
 ובא להם שמי הוא שמינו כמו שכתבנו ויאמר ה"ה אל משה הכה אכבו בא אלך בעם העבן כעבור
 ישמע העם כדברי עמך וכו' ושל הכין ולהקשות למה בא הקב"ה בעב העבן שיותר היה טוב
 לבא באור וקול כי התורה בקראת אור טובא כי כר מצוה ותורה אור למה בא בעבן שהוא מאפיל
 כדא לכתב כי ידוע לודעי חן כי ב"ה לאדם מאס חושים חוש השמיעה וחוש הכנה וחוש המשוש
 וחוש הראיה וכו' וזה ידוע כי אם א"ה מן אלו החושים ילך ויתמעט חוש השכי נבד ע"ד משל אם
 חוש הראיה כמעט חוש השמיעה גוברת והקב"ה היה רובת שישראל ישמעו כעוב ועם ודע
 הדבור ל"ה זה אמר הקב"ה סתא אבובא אלך בעב העבן כדו עלא יראו ב"ה ונבנה השמיעה כמו
 שאמרנו בעבור ישמע העם כדברי עמך בשביל אם יהיה העבן והיה מעט אפלה וזוהי השעה
 חוש השמיעה גוברת וכו' אבל יש להקשות באות הפרשה בעבן כשדרר הקב"ה על הר סיני כשיב
 וזה סיני ע"ה כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשבו בעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד יש
 להקשות ול"ה אמר הפסוק וזה סיני וכו' ויעל עשבו בעשן הכבשן מה לו בעשן הכבשן ל"ה
 ע"ה אמר גם למה אמר ויחרד כל ההר מאד ולמה בא הקב"ה על הר סיני כשדרת ההר וגם למה בא
 הקב"ה בעשן כ"ל ע"ה על פי הדן מצוה בחשן המשפט בהלכו וכו' שכו' ס' קב"ה בעלי כתי' שכינים
 זהותל ויפסיק ביניהם והאחד מכה בפטיש או שיש ל"ה מהם רחיים והכותל מתנודד וכל שכיני
 חבירו למחות כו' וגם ע"ה ר"ל אם ע"ה של חבירו ילך וימעט לכות חבירו וכל למחות בו חבירו
 זהו זה ידוע שהביקור וקין והשמים חושים חו' שמי רשויות ואמורים מה שברא עולם הזה לא

כרא עולם הבא וכן להפך ע"ז בא הקב"ה בעשן הכבשן ר"ל אם יש אחר יבא וימחה כפי הדין וג"כ
עשה הקב"ה ויחל כל ההר מאד אם יש אחר יבא וימחה כפי הדיוק של כדירות הכית וכו' ע"ז אמר הפ'
ודבר אלהים את כל הדברים האלה לאמר מהו כל הדברים ר"ל מי שיש בידו למחות אשים ח"ו אל
אחר יבא וימחה למה בי אכבי ה'אשך ולא אחר ע"ה ק' למה אמר אכבי ה'אשך אשר הונאתך מארץ
מזרים למה מזכיר ארץ מזרים ה'לל אכבי ה'אשך אשר הונאתך ממזרים ל' ע"ז יש במד' ילקוט
על פסוק וכל עבדה כשדה וכו' כשדה היו עושים ולא במדינה אלף האששים היו עושים מלאכה
כשדה והששים היו עושי' מלאכתך במדינה אמרו רבותינו בשביל כשים נדקנות ונאלו יש ממזרים מה
היו עושים הכשים מביאים מים אהים לטרה וכו' וקיו מולווי' ע"ש בעליון שבאמר תחת התפוח
עוררתך וכשאתעברך כשאתיהן של ישראל הדגשו המזרים מה עשו בנות ישראל השליכו כתיב
כשדה גם זה כשהשליכו כתיב שדה הדגשו המזרים והיו באים להדג מה עשה הקב"ה עשה להם
כס וביבאו בארץ מה עשו המזרים הביאו שוורים וחרשו עליהם שבאמר על בני חרשו חרשים
וכשיבאו ישראל ממזרים עשה להם הקב"ה כס וביאו מן הארץ שבאמר ויבינו וישרשו כעשב הארץ והם
באים לשרא' עדרים עדרים שבאמר ותבאי בעדי עדיים אל תקרי בעדי עדיים אלף בעדי עדרים
ושאלו להם ישראל מו האכול אתכם אמרו בא וקן אשר וכתן לנו כמקוץ של דבש ושל שמן שבאמר
ויבאו דבש ומלע וכו' וס' הביאו להקב"ה תכלה בים שבאמר זה אלי ואנוהו וס' אכבי ה'אשך אשר
הונאתך מארץ מזרים מארץ גומש וס' לא יהיה לך לה' אחרים על פני כשכול כזוך שאלם היותם
עמת הארץ היותי אבי כדאה לכס כמו זקן אחד רחמן וכס כמו בחור שעושה מלחמה ובהר סיני
כזוך שיושב ולמד ביסודה כדבא כשכול שראיתם אותי פעם א' כזוך ופעם אחד ככחור לכן אמר ה'
לא יהיה לך אלהים אחרים על פני ממש ודוק ע"ש לא תעשה לך כל אשר בשמים ממעל ואשר
בארץ מתחת וכו' בי אכבי ה'אשך בין שרא' אותי תחת' לארץ ובין שראית אותי על הר סיני הכלל אכבי
ולא אחר וקל יונ' לעת' לבא יפתח הקב"ה השמי' ומוריד חנוך ואת ד' חיות של כ"ה וגם ליהו מתת'
ג'גלי המדבכה ומעמיד את כס' און לבד אחד ומה' הקב"ה לכבוו כל באי עולם ואומ' להם כלום דרית'
אל אחר מכלעדי והם משיבים כלם שפה אחת בפני כל באי עולם לא ראונו כמורך בעולם אין מלך
כמוך אתה אלהינו בשמים ממעל ועל הארץ מתחת וקודם זה יסלח לנו ליהו כמ' הכביא קול מנש'
יבא מהו שאמר הכביא קול מנש' יבא ב' מלכים ילקוט וכו' פעם אחד היו רבותינו חלוקים הללו
אומרים משל ג' בד אליהו והללו וכו' בא אליהו ואמר רבותינו מה אתם חלוקים אין אבי אלף מכבי
בכיה של דמל וכן הצרפתי שהיה ליהו אמרו בעלי הקבלה בוורה שזה התיבוק היה יובה בן אמתי
פוא יהיה משיח בן יוסף ע"ש קול מנש' יבא מנש' כוטריון מנבי בניה של דמל זה אליהו אל יבא
כוטריון יובה בן אמתי שאליו יבא ויבשר לנו מלך המשיח וגם אמרו בזה שאליו הנביא כתן לו
לזה התיבוק שהיה חלק מנשמתו של איהו ממש והוא כו' יבא כוטריון יובה בן אליהו וזשה

נאם ה' אלהים מקבץ כדמי' ישראל עוד אקבץ עליו לכבשו על דרך למה פיר' הק"כ ס'
את ישראל בכל האומות כדי שיוספו גרים עליהם ע"ז אמר כאמ' ס' אלהים מקבץ
כדמי' ישראל שהוא מקבץ אותם מכל האומות בשביל מה עשה זה
הקב"ה בשביל עוד אקבץ עליו לכבשו שיוספו אלהים גרים ודוק
וליהו יאיר עינינו וישלח לנו במהרה משיחנו ועל ישראל ירחם ק' צרכות וקחם ואת אכלי בנין יכסם

זה הקינה סדרתי על להרזו חכמי פולוניא ה' ינקום דמם

אם אבר חסיד ויושבי שער

על אלה אני בוכיה

מה יעשו במל וב' ער

עיני מקור דמעה במר תרדנח

כי קול נחתי נשמע ושור ושבה

על שמתה החסיד התמימים והישרים

גם קבצו פרור פני כל גבר

שנשפך דמם כמים הנגרים

נשים בתולות נענו נטמאו

הנחרגים ונשחטים ונשרפים ונרקרים

נתלו ברהימם אשר צמקו

גאונים רבנים זקנים עם נערים

שמו למטרה וחץ זרקו

נמס לבב איש כהתה כל רוח ונש'מה

עד יצא נפשמם ולא קראו

בכה נבכה ולא ינוח

איך אהלי קדר ויון יחד

כי קול נהי נשמע ושור ושבר

בקשו להרגם כאכזר קמו

הגרי בשק התפלשי באפר

בחור וגם זקן ושב נהרגו

למקוננות קראו ויודעי ספר

איה פרי רתם אשר טעמו

ווילו רמייתנן היום כאן ומחר בקבר

מה אעירך ומה ארמ'לך מרינ'פולין

גר מצוה ואור תורה ככה

ועתה נהפכת אין לנו מקום ללין

זאיך עתה היא יושבת עלובה

אלו הן הלוקין והנסקלין

ותבער כערת ישראל אש להכה

גשבת ארון הקדש ומחמד עין

איה מוציא סוד תורה לאורה

מי יאקור ויטרוף טרף

אעשה מספר וקנים ואמל כבנו' יענה

מיהוא אשר יאמר למלאך הרף

מי ישמע ולא ידמע בבכי ויללה

קשה פרידתם אשר נפרדו

ויאחו בשרו פלצות וחלחלת

איה פרידתם אשר תמו

על שפיכת כמים רם ישרא עם סגולה

לאוברים נבכה אשר אברו

שרי אמור נא די לצרותינו

נקום אתה נקמתנו לעינינו

נקמת דם עבריו הוריע אל נקמות ה' אל נקמות הופיעת

דריד כעש אב דרמון משוך ענדך אל רבוכך : ירוח ענדך כמו אול שתחזה אל מול הדרך
כי יעלב בן ידילודך מוכפת בוף וכל טעם

דרור כאה זון העולם כפשו חולת אהנתך אכא ש' נא רבא בא לה בהראות לה טעם זון
אז תתחזק ותתרפא והיתה לה שמחת עולם

דתיק יהמו כל רחמך וחוסה על בן אהוכך כי זה כמה ככסוף ככסף לראות בתפארת עוון
אכא אלי שמחת לבו חוסה בא ואל תתעלם

דגלה כל ופרוש חביבי עלי את סוכת שומך : מאיר ארץ מכוודך בגילה וכשמח כך
מקר אהוב כי בל מועד ומוכנו כזמי עולם

דורי ירז לנבו לרעות בניס להשתעשע וללקוט שזמס
קול דודי דופק פתחו לי תמתי שערי בון אשר אהבתי

אליך דודי כפשו אשא איך אשת בעוקים היא גרושה
מאז אבי על לכך חרשה ועתה אמלכת אשת זכוכים דודי

בתים אל תפחדו כי עוד אוכרך ומאריך רחוקה
אקבון פזורך עוד אכנה כיופיך והדרך ואף אמנם את אקומי קול

כבוד הטס בתוכך למופת ולאוח האש חומה
ארוכה סביב להראות כל קיס גואלנו ארון הכפלאות חזיע ומיך

גדל ברוח האתכים נא
כאבי על עת אוכרה אוכה שפחה תירש גבירה

דעי והוא יעשה ומזכרה בשמחת גולו וכוטע וכעמכוס דודי
פז אמוטבה עת רצון ומשאני מים קיים כשטון

חה אשכח גדי עזים מן הארץ אל ארץ גורק בוד איש עמי
א חביבי כי בוגמה ומשמים ארץ שיעור שלחתי חס גיזום חס

ואלבישך ביום קרא העדה בגד יעטני ואשר נתי היה לכוש שכים דודי
רקמה ושי אהבך ומשכבות זכב על

לכונן ועטרת תפארת תהיה כראשך כי אבי גואלך

ואחר כל השבח לאל אתן נדק רב חבל ורב חסד דמסדאין איבון ומסדאין מלהון לעבדון עובדא
דארהן הוא החסד השלם המוכתה ככתר התורה שהיא עומק בל יתנו בג בעני אכך שרל
סן כפ' היא מכוה רכה והוא סיה לי לכהה לדפוס זאת הדרשה ארע שהיא קטנה הוא מורנו ורבנו
הרב הכולל כמה ר' שלמה חי איש חר רב פעלי שהיה בן הנאון הרב הגדול גרהביה סאראוא
זנ"ק אשר שמו כודע כשערים וגם שהיא אסד משכנה רועים רועי ישראל כח" אר שם כודע
כשערים קהל קדוש ויניציאה יע"א המפוררה והמהוללה והוא יושב בין החכמי השלמים כמרתו
התורה המה בקיאים מריפים כפול ונמלא ובמסקים אמדריכיה את העם בדרך יסודים כי מה
זרע כרוכים ה' יאריך להם ומים רבים יעקב כרגלית הקטן שתלמודים

אם חזקת בו אינה טענות חסר או יתר תדוכני לכך זכותי כגיאות מי יכין ומנסתרות כקכ'
כי כמפון כעשה המלאכה הזאת תושלבע

הַלְבֵּלָה הַזֶּה
מִשְׁכָּח מִן
הַיָּד

הַלְבֵּלָה הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן
הַיָּד הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן
הַיָּד הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן
הַיָּד הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן
הַיָּד הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן
הַיָּד הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן
הַיָּד הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן
הַיָּד הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן

MITAVANCE
KÖNNEN
TARTE

DE VERTUEUSE COULEUR

הַלְבֵּלָה הַזֶּה מִשְׁכָּח מִן

זה השער לה
צדיקים יבואו
בו

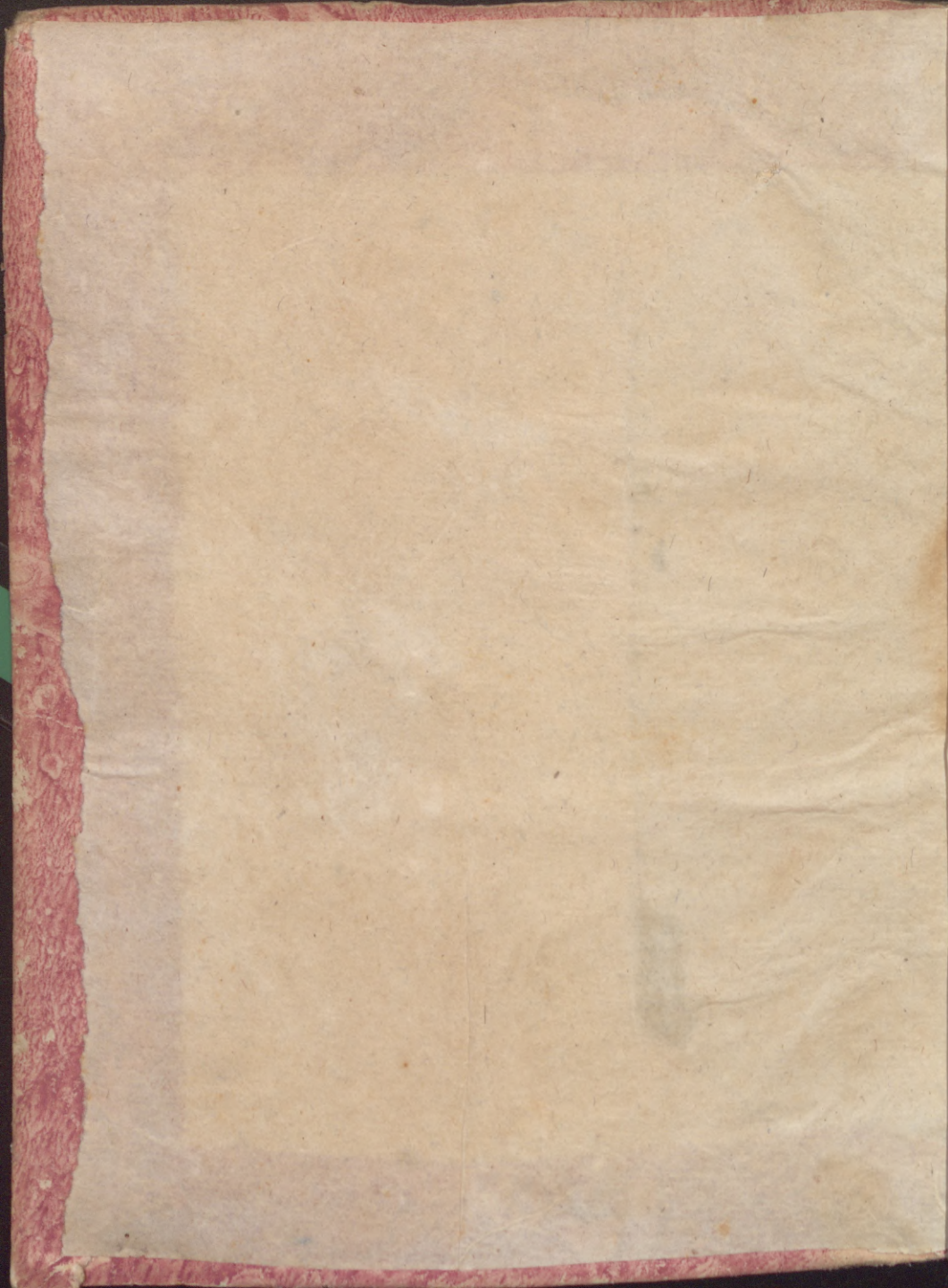
כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו
פרחו לו שערי צדק ושערי אורה
כי נר מצוה ותורה אור המאירה
עין חיים היא למחזיקים בה
היא המביאה את האדם לחיי העולם

הבא

ובזכותה ישלה לנו האל את
משיחנו במהרה

בה דברי קונטרס בכתיבה דכה

קטן יעקב קאפיל מרגלית

3

310-

311.

